

zmanjšuje in slednjič ugasne, tako živi tudi človek — prej ali slej premine — za ta svet. Če bolnik leži na smrtni postelji in se že duša poslavlja od telesa, dajo mu v roko gorečo svečo — mrtvaško svečo. Kakor mu je ta svetila ob krstu, tako naj mu sveti tudi sedaj po dokončanem zemskem življenju in ž njim vred ugasne. Ona kaže na živo vero, katero je človek čuval v življenju, in pomeni večno življenje, katero se mu odpira. Ko položé mrliča na mrliški oder, nažgó mu zopet sveč ob strani. Kako lep je pogled na nedolžno dete, ki leži med cveticami in gorečimi svečami! Zdi se, da se njegov obra zsmehlja in da se dušica že igra s krilati v nebesih. Ko nesó mrliča na pokopališče, svetijo mu na zadnjem potu s svečami. Ko ga zagrebejo v zemljo, postavijo mu na grob sveč, jih prižgó in molijo za vernih mrtvih dušni blagor. In če na vernih duš dan prihajajo stariši ali sorodniki na grobove, ovenčajo gomile s cveticami, zopet prižgó sveč in se spominjajo dragih rajnikih v molitvah.

Kedar tedaj vidite, dragi otroci, sveče goreti, bodisi pri sv. maši ali kje drugje, spomnite se, da vam bo nekoč gorela sveča tudi ob smrtni uri. Prosite vedno, zlasti pa še danes na Svečnico, Mamko božjo Marijo, naj bi vam stala v tisti uri na strani in vas podpirala v smrtnem boju.

Tako je babica končala, — med tem pa so tudi svečice dogorele, a v naših srcih je še plamteč ostal spomin na drobne svečice in ljubo babico. Naj ji sveti večna luč!

Fr. Zdravko.

Gozdna kapela.

V dneh jesenskih osaméla
Moja ljubljena kapela,
Aj kdo vencev zdaj ti spleta,
Ko narava nima cveta?

Nihče, nihče . . . Le drevesa
Vela sipljejo peresa,
Z vejami v pozdrav mi kima
Drugarica — mrzla zima.

Posavska.

